

Viimein se päivä koitti! Päivä, jota olin odottanut jo muutaman viikon. Kyseessä ei ollut mikään tahansa lauantai, vaan päivä, jona pidettäisiin kunnon pirskeet lukiolaisten kesken. Pikkujoulut alkaisivat yhdeksältä pelkästään meille varatussa baarissa. Aikaa olisi enää pari tuntia, sillä olin valvonut tarkoituksella pitkään viime yönä. Tämä siksi, että pääsisin juomaan nopeammin. Tulihan se Anu viimeinkin kyytinsä kanssa. En ollut ollut hänen kanssaan ottamassa kuppia aiemmin, sillä tutustuimme vasta hiljattain. Matkalla kaupunkiin sain kuulla istuvani yhdessä Suomen tehokkaimmista Mersuista. Mutkat menivät luisussa, mutta ujosti. Se oli tosin kuskista kiinni. Jäimme pois kyydistä erään kerrostalon edessä. Hetken odottelun jälkeen Sari tuli ulos, ja tulimme hänen asuntoonsa. Emme menneet asuntoon heti, koska se oli meille vieras. Jori oli tullut paikalle jo aiemmin. Hän on hieno mies. Kengät riisuttuamme istuimme pöytään. Kukin otti omat evänsä esille. Meillä oli enimmäkseen viinaa ja viiniä. Puhuimme autoista, puhelimesta ja juomisesta. Juttua riitti. Ennen yhdeksää lähdimme baariin. Kukaan meistä ei näyttänyt olevan kännissä, vielä. Baarissa oli tietenkin jotain ohjelmaa, kuten kunnon pikkujouluissa pitääkin. Shotit olivat alennuksessa. Koska en mielestäni ollut juonut riittävästi, menin heti hakemaan kolme tai neljä. Minun piti sen jälkeen lähteä kokeilemaan onneani kilpailujen kanssa. Ihme kyllä, en voittanut tanssikilpailua, vaikka olen kaupungin kovin bilettäjä. Sain kuitenkin saatua ihme kyllä pari ilmaista juomaa muista peleistä. Ei humalaa tarvinnut pitkään odotella. Baari tyhjeni lähempänä puoltayötä kaikista vesiselvistä. Tai niin ainakin muistelin. Eihän tuohon muistiin voi teinikään luottaa, varsinkaan parin promillen pöhnässä. Kahden jälkeen aloin selviämään, ja huomasin illan kuluneen Jorin kanssa pöydässä istuen. Kännykästä oli loppunut akku. Päätimme lähteä grillille hakemaan makkaraperunat. Odotimme niitä pidempään kuin niiden syömiseen kului aikaa. Pohdimme, että meillä olisi edessä kävely parin kilometrin päähän Jorin asunnolle. Matka meni suhteellisen nopeasti rupatellessa ja röökiä imiessä. 20 asteen pakkasen ei tuntunut missään. Nukahdin lähimmälle sängylle kämpille päästyämme. En nähnyt seuraavaa aamua, koska olin silloin unessa. Puolen päivän jälkeen heräsin. Keitin kahvia omatoimisesti. Etsin laturin käsiini. Niitä oli pari keittiön pöydällä. Mietin, mitä olin menettänyt. En ollut särkenyt mitään, nolannut itseäni tai juonut tiliäni tyhjäksi. Päätä ei jomottanut. Odotellessani kyytiä tajusin kuitenkin menettäneeni illan. Illan, joka olisi voinut kulua sopivassa humalassa uusiin ihmisiin tutustuen. Änkyräkänni oli tehnyt minusta sisäänpäin kääntyneen, kuten joskus harvoin on tapana. Vaikka juon liki joka viikonloppu, en ota liikaa kuin kerran pari vuodessa. Päästyäni kotiin ja riideltäni porukoitteni kanssa avasin Netflixin. Katsoin muutaman elokuvan. Tämä ei kuitenkaan helpottanut mielialaani. Todella outoa, että näin pienikin asia voi viedä minut masennuksen sysimustalle metsätielle. Toisaalta tiesin, että oloni johtui kaikista edellisistä huolenaiheistani. Muistin vain taas, että niitä on. Olin odottanut lauantaita avoimin mielin ja täynnä toivoa, mutta nyt tämä odotus oli kääntynyt pettymykseksi. Pettymykseksi, joka oli täysin minun aiheuttamaa. Vaikka tiesin, että ensi viikonloppuna on kaverin tupaantuliaiset, se ei jostain syystä lämmittänyt mieltäni. Vaikka joisin vähemmän, mitä minulle jää siitä viikonlopusta käteen? Muistaisin varmasti tuparit jälkikäteen. Mutta entä sitten? Kotona pysyminen olisi toisaalta se kurjin vaihtoehto. En minä ole mikään eläkeläinen, joka lukee sanomalehteä kotona viikonloppuna. Olen nuori, joka etsii uusia seikkailuja aina, kun se on mahdollista. Yleensä siellä, missä juodaan, tapahtuu. Ja siellä, missä tapahtuu, tuntee harvoin olonsa yksinäiseksi. Ja, kun yksinäisyys saavuttaa minut, olen jo puoliksi tuonpuoleisuudessa. Olen minäkin toisaalta säälettävä jätkä, kun tällaisia mietin.